

Lokalet var allerede halvmørkt og næsten tomt. Over de fleste af Sofaerne var der slukket. Hans Formodning om at skulle træffe forhenværende Venner slog alligevel til. Omkring et Par sammenstillede Borde ved Hjørnevinduet sad en halv Snes Damer og Herrer, som han alle kendte.

Virkningen af hans Tilsynekomst svarede ogsaa temmelig nøje til Forventningen. Det hele Selskab, der havde været meget højroret, da han kom ind, blev pludselig stunt og stirrede paa ham saa ubevægeligt som en Panoptikonsgruppe.

Der var selveste Karl May, sort og lodden som en Pudel, og ved Siden af ham Lejf Knudsen med sin Girafhals. Desuden Billedhuggeren Oluf Bojesen med sine to Tvilling-Kærestes og hans egen gamle Model Susse Frederiksen med Frants Møller.

Ved Synet af den sidste strammedes uvilkaarligt hans Smilebaand. Han vidste, at den tykke Digter, hvis Muse stadig var ham saa utro, var bleven Medarbejder ved det samme lille Eftermiddagsblad, der havde haft Bemærkningen om hans dalende Stjerne, og her som saa mangelen anden Literaturens og Kunstens Hanrej hævnede sig paa sine lykkeligere Medbejlere ved at være kritisk Bussemand. Og det var ikke alene Parnasset, han berendte med sine Horn, ogsaa Billedkunstens Dyrkere led ofte en ilde Medfart, naar de havde været saa uheldige at vække hans Misundelse.

Med Hat og Overfrakke paa satte From sig ligegyldigt midt i en af Sofaerne, forlangte en Sodavand og tændte sig en Cigaret. Da Tjeneren havde skænket op for ham,